

trăită cu atita forță și autenticitate de Geta Angheluță, de figura plină de umor și amărăciune a lui Ion Sorcovă (Gh. Popovici), de puternicul și frământatul tiran Vulpașin întruchipat de Cristea Avram, decît că toate aceste realizări sînt expresia talentului cu care sînt înzestrați acești tineri". (Ziarul „Crișana", Oradea, nr. 167/17 iulie 1957.)

Ziarul „Szabad szó" din Timișoara, oraș cu un public deosebit de sensibil la replicile mai profunde, notează:

„Dacă ici și colo au fost excesivi, asta se justifică prin tinerețea lor, în orice caz, acești viitori actori ai scenelor noastre ne-au surprins prin măiestria lor”.

Ziarul „Flacăra Iașului” acordă un spațiu mai larg spectacolelor prezentate cu prilejul acestui turneu:

„În spectacolul cu piesa *Copaci mor în picioare* (clasa profesoarei Marietta Sadova), aparițiile episodice au fost, în genere, mai izbutite, căci pe o întindere mică, rolul a putut fi lucrat mai amănunțit. Astfel s-au remarcat: Florin Pierșic în Cerșetorul, apariție sumbră și stranie, realizată cu pondere și inteligență...

...Spectacolul cu *Domnișoara Nastasia* a lăsat să se simtă evident mina tînarului regizor Dan Alecsandrescu (clasa profesorului Gh. Dem. Loghin). Deși a fost secundat de un decor nu totdeauna fericit, cum ar fi acela din actul II, circumstanța modestă din mahalaua bucureșteană apărea ca un fel de speluncă marinărească din care m-a lipsit decît piciorul de lemn al circiumarului, regizorul a dovedit o înțelegere surprinzător de matură a piesei lui G. M. Zamfirescu...

Remarcabili au fost Cristea Avram — Vulpașin, pasionat, deși pe-alocuri retoric, cu atitudini ușor artificiale, Geta Angheluță o Nastasia puternică, emoționantă, Gh. Popovici-Poenaru, un Ion Sorcovă, duos și cald, tumultuos și aspru, fidel complexității personajului.”

Asemenea comentarii favorabile, ca și altele apărute în presa din provincie, ne asigură că roadele acestui turneu se vor răsfrînge pozitiv în creațiile acestor actori

care au încetat a mai fi „boboci”, trecînd cu succes un adevărat examen de maturitate.

M. I.

Ne trebuie comedii, tovarășe!

...Și, înainte de a-mi înmîna premiul, unul din membrii juriului s-a ridicat în picioare, solemn, și a vorbit:

— Am ferma convingere că, începînd din clipa aceasta, dumneata, dramaturg, tînar premiant, vei da viață dorinței noastre, dorinței direcțiilor de teatru, de a îmbogăți repertoriul nostru original, cu noi și valoroase comedii!

Am părăsit festivitatea purtînd în buzunar premiul, iar în inimă, bucurie fără margini. Cea dintîi piesă a mea, comedia, a fost apreciată. Ah! O să trebuie să mă împart în zece, în douăzeci, în treizeci, în cite teatre există în țară, pentru ca să pot lua parte la toate premerele comediei mele!

Zăpada lui ianuarie scîrțîia și ea argintiu parcă, sub pașii care mă purtau spre glorie, cînd iată, destinul mi-l aduce în cale pe bunul meu amic, director de teatru. Pe față î-am descifrat o durere adîncă. În două cuvinte mi-a împărtășit necazul său:

— N-am comedii, n-am comedii originale, dragul meu! Am scris de altfel și un articol în ziar pe tema aceasta. Ne trebuie comedii, tovarășe! „Dau un regret pentru o comedie!”

— Scoate regatul, uite comedia! Premiata! Actuală! Originală! Autorul sînt eu!

A pălit:

— Cum adică... stai... nici așa... știi... eu aș vrea... dar consiliul... Dacă te joc pe tine... Ce fac cu Goldoni?... El e clasic, tu mai trăiești încă, ai timp să aștepți! La revedere!

Cînd i-am răspuns „la revedere”, el se topise de mult după colț!...

După un răstimp am pătruns în biroul lui S., director de teatru. Făcuse parte și din comisie. Mă bătuse și pe umăr. El m-a sfătuit să scriu piesa. Dinsul a izbit cu pumnul în masă la minister, la toate ședințele, vreme de un an și ju-

mătate, cerînd stimularea pieselor satirice originale.

M-a văzut, m-a bătut, nu pe un umăr, ci pe amîndoi și a rostit sincer, deschis :

— Mă bucur pentru succesul tău ! Într-adevăr, pentru noi, oamenii de teatru, ești o tinără speranță !

— Am venit pentru comedia mea, să...

— Știu. Sint hotărît să te ajut ! Ferm hotărît !

În ochi mi s-au aprins nădejdi.

— Comedia merită să fie jucată ! Am și vorbit cu B., îl cunoști, director de teatru în provincie. Auzi argument ! Cică au repertoriul finisat !... I-am telefonat și lui M. Ce crezi că-mi răspunde ? Teatrul lui are un profil special : joacă numai piese de autori cunoscuți ! Să nu plesnești de necaz ? Și cu tinerele speranțe ce facem ?... Am vorbit apoi cu P.

— Spune-mi, dar cu tine ai vorbit ?

— Cînd să vorbesc dacă-s ocupat pînă peste cap ?... (Apoi revenindu-și) : cum, adică ?... Aa ! Cu mine ?... Uite ce, fără apropouri ! Fără aluzii ! (Se uită la ceas)... Aoleu ! E ora opt și la zece și jumătate am ședință la minister ! Mă scuzi, ședință urgentă. Te privește și pe tine : „cum să lichidăm criza de comedii”. Am de gînd să trag puternic în ei, birocrății ! La revedere, scumpule, la revedere, și nu uita : scrie, scrie mereu !

— Să mai trec pe la tine ? îi strig din urmă.

— Nu ! Săptămîna viitoare plec în strălătatate, poate aduc de acolo cîteva comedii...

N-am auzit ce mi-a spus în continuare. Norocul meu este că n-a auzit nici el, ce i-am spus eu...

Stagiunea s-a deschis de o bună bucată de vreme, iar eu nu mai am nici un director de teatru, prieten. Cînd mă zărește vreunul pe stradă se răsuțește brusc în călcîie și traversează fulger pe vis-à-vis. Mă întreb, ce se făceau dacă străzile aveau un singur trotuar. Alți directori dau buzna în cel mai apropiat magazin de cum mă zăresc la capătul celălalt al străzii. Unul dintre ei, surprins pe neașteptate, a zbughit-o prin cea dintîi ușa deschisă. Era un salon de coafură pentru doamne... Ce vă mirați ? Mai curînd își face omul „permanent” decît să dea ochii cu mine.

Cu ministerul țin o legătură strînsă. Se reprezintă ? De ce nu se reprezintă... ? Am însă un pic de ghinion, din ziua în care mi s-a înminat premiul, cei din respectiva direcție a ministerului au plecat pe teren. De zece luni, vasăzică ! Și încă nu s-au înapoiat... Așa cel puțin, mi se răspunde, invariabil, la telefon... Ba nu, să nu mint : doi au revenit, dar se află mereu în ședințe. Pesemne, tot în discuție despre lipsa de lucrări satirice.

Mă gîndesc totuși la o soluție : dacă n-ar fi criza asta acută de comedii, s-ar juca poate mai lesne și piesa mea !

Deocamdată sînt o tinără speranță, fără speranță...

I. AVIAN

P.S. — În afară de inițiale, celelalte semnalmmente corespund adevărului.